

[Aksel Larsen.]

digelse, men hvis der er lovmæssig bemyndigelse til noget sådant, så hindrer loven altså ikke misbrug. Jeg tror, at de erfaringer, der er indhøstet, og den hurtighed, hvormed ministeren måtte ophæve sit importforbud, beviser, at det var et misbrug, der fandt sted. Den højtærede handelsminister siger, at vi fortsat har brug for vareforsyningsloven, fordi der stadig er betydningsfulde områder, der gør bevarelsen af loven nødvendig, således den tilbageværende import- og eksportkontrol — hvorom jeg allerede har talt — og kontrollen med valutatransaktionerne.

Jeg tillader mig, da jeg nu har lejlighed til at rejse spørgsmålet overfor en ny handelsminister — jeg har rejst det overfor den højtærede handelsministers forgænger — at spørge: Hvor findes den kontrol med valutatransaktionerne, som den højtærede minister her påberåber sig? Jeg kender den ikke. Hvis man læser lovens § 7 om valutatransaktioner — det hedder nu ikke valutatransaktioner, det hedder betalinger til udlandet — ser man, at der står, at ministeren kan give nærmere forskrifter om, hvorledes der skal forholdes med hensyn til forsendelse til eller fra udlandet af valuta og værdipapirer, og at ministeren kan udstede bekendtgørelse om, hvorledes valuta- og værdipapirer, som ejes af personer eller lignende, der hører hjemme eller driver virksomhed i Danmark, skal hjemtages og afleveres til nationalbanken. Sådant bekendtgørelse er naturligvis udstedt, men det, jeg efterlyser, er: Hvorledes kontrolleres det, at disse bekendtgørelser efterleves? Er der overhovedet den allerringeste kontrol med, at danske eksportører, der eksporterer for millionværdier, tager bare så meget som 5 øre hjem af den betaling, de får? Er der nogen som helst kontrol med, at skibsfartens indtjening af udenlandsk valuta hjemtages? Jeg spørger altså direkte og konkret: Er der den ringeste kontrol med, at blot 5 øre af den valuta, der skal tages hjem, bliver taget hjem? Jeg har rejst spørgsmålet før lige så skarpt og har aldrig nogensinde fået svar. Men når den højtærede minister selv udfordrer ved at sige, at loven om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v. giver kontrol med valutatransaktionerne, må jeg have lov til at gentage mit spørgsmål.

Måske må jeg minde om, at der endnu verserer en sag for retten, den såkaldte Damico-sag, hvor i hvert fald myndighedernes repræsentant, anklagemyndigheden, kræver straf for nogle af de implicerede, fordi de har undladt at hjemtage større beløb i udenlandsk valuta — jeg tror, det var 8 000 £, men måske var det mere — og derved efter anklagemyndighedens mening har overtrådt loven. Ja, men hvis der ikke var sket det, at selskabet var krakket efter at have tappet statskassen for nogle penge, ville det formodentlig aldrig være kommet frem, at disse penge, der var danske tilgodehavender, i stedet for var havnet på et par private konti i Irland. Jeg synes, at dette illustrerer, hvor liden kontrol der er — eller hvor letfærdig kontrol der er — på dette uhyre vigtige område, og det skulle interessere mig nu eller senere at høre, hvad den højtærede minister har gjort og agter at gøre for virkelig at få ført kontrol med valutatransaktionerne.

Der tales meget — navnlig fra de partiers side, som var så glade for vareforsyningsloven, da de selv sad i regeringen — om nødvendigheden af yderligere liberalisering indenfor det vesteuropæiske vareområde. Ja, jeg må, hvad mit partis standpunkt angår, minde om, hvad jeg tidligere har sagt, sidst under debatten i anledning af den højtærede statsministers programtale. Men når det ærede medlem hr. Anker Lau selv siger, at han regner det for pjat og humbug, hvad vore handelspartnere i vest laver af såkaldt 90—100 pct. liberalisering, så er det stærkt, at han alligevel siger: men lad os endelig få de samme liberaliseringsaftaler fra 90 til 100 pct. sat i kraft for Danmarks vedkommende.

Såvidt jeg forstod det ærede medlem hr. Anker Laus tale, er han af den mening, at når vi blot åbner for konkurrence udefra, så vil alting være i orden herhjemme, både vareforsyning og priser, så er der ingen fare for, at priserne stiger, de vil tværtimod falde, for det vil konkurrencen ordne. Det ærede medlem hr. Anker Lau henviste til „Østsjællands Folkeblad“, som har skrevet noget om, at det desværre er sådan, at priser i et lukket marked giver urimelige avancer. Det ærede medlem hr. Anker Lau gav også selvstændigt udtryk for, at en væsentlig del af prisstigningerne skyldes, at der